

FÚRIA

Bon migdia, lleidatanes i lleidatans, com va tot?
i es que sembla que va ser ahir, que fent un vermut ens vam seure,
però ja ha passat mig any, des de l'última vegada que ens vam veure.

No ens hem donat pas compte, i de la calor tardana
vam passar al fred en una setmana,
i tot seguit, primavera un altre cop,
fa no res, processons, misses i sermons...
i per sort, la Mona per menjar.

I abans d'ahir, l'1 de Maig amb milers de persones a protestar!!!
...bé, bé, centenars...bé, bé desenes...bé, quatre gats a protestar!!!

Si total, perquè ens hem de queixar si anem la mar de bé?

No hi ha crisis, no hi ha atur, tots som rics!

No cal pas sortir a la mani a pegar crits!

Tindrem un món millor, fent gintònics al balcó,
“nar” a la platja o a l'Ikea...i un altre dia, la revolució!

Aix! despertem, lleidatanes i lleidatans, despertem!

Què mentre natros acotxem el cap, ells es freguen les mans!

En aquestes “quel” Diable ha vingut a la terra,

però amb tanta mala punteria,

que va, i cau a l'altre costat de la tanca de Melilla.

I és què això és com el joc de l'ou, en quin “cantó”?

Si caus a un costat estàs fotut i amb crispació,

però si caus de l'altre, mala sort, *game over*, que encara vas pitjor.

Amb contactes amb les màfies, li diuen el dia que ha de saltar,

però ell i uns companys, prefereixen tirar-se al mar a nedar.

I els tricornis quan els veuen, si que fan Festa Major,
que qui els mana és un franquista, i també un tros de cabró.

Tenen ordres ben explícites, de rebre'ls cordialment,
amb pilotes de goma, porres, i tota mena d'armament.

El Diable, tot i això, ha estat prou afortunat,
ja que molts del seus companys, dins del mar s'han ofegat.

Costelles trencades, ple de cops, blaus i algun morat,
i a una espècie de gossera, l'han ficat.

Però, això què és? Aquest Centre d'Internament d'Estrangers?
Un lloc tètric, amuntegats on no hi ha lleis pels Sense Papers.

Però diable sóc i diable seré,
i orgullós del sofre i el foc sempre estaré.

CONSELL

El Diable ferit, però amb criteri,
pot escapar d'aquell captiveri.

I veient que ha estat a punt de deixar-hi la pell,
convoca a tots al Consell.

Un Consell, però, eficaç,
no com els ex polítics, a les empreses de Gas.

- *Què avorrit!* Va dir el González, a més a més,
però ell segueix cobrant, la nòmina a final de mes.

El Consell de Diables, finalment acaba amb sentència:

O votem, o declarem la Independència!

“Ques” això d’anar a baixar-se els pantalons a Madrid,
de demanar si us plau, perdó i que t’aixequin el dit.

La Constitución, la sangre, la raza, los colores...

aquestes són les seves raons en castellà,
però han de saber, que el que farem aquí, serà votar.

I un cop lliures, també farem,
neteja del nostre apartament.

Obrirem finestres, ventilarem,

i de sota la manta la merda traurem.

I és què com va dir-nos el poeta a la cara,

“Que se senti la veu de tots, solemnement i clara”

i seguia recitant, de manera impassible

“Via fora! Què tot està per fer i tot és possible”

i com que tot és possible, els Diables acaben de decidir,

què alçaran les seves masses amb fervor i confiança,

mesclarem fum, sofre i vi

i cridarem ben fort: VENJANÇA!!!!

PASSADÍS

Tots els Diables, amb formació sortirem,

per aquest fumerós passadís,

i trepitjarem aquesta Terra,

aquest nostre petit país.

I de sobte, aquí ens trobem,

per les terres de Ponent.

Aquí al mig, a Lleida, la capital,
sí, sí, venuda al Capital.

En que el Ros i els seus sequaços,
remenen les cireres des dels despatxos.

Ja ho tenim tot privatitzat,
bus, multes, neteja, aigües...
però una cosa no ens fotran,
“qués” la nostra dignitat.

Els Diables van per Lleida,
amb la cartera a la mà,
perquè a la “quet” descuides,
et toca rascar i pagar!

És molt bèstia, i té delicte,
el tema d'aparcaments,
no n'hi ha prou amb zona blava,
que ara el vermell, amplia la gamma.

Heu provat d'aparcar mai, al costat de l'estació?

Si t'hi estàs uns deu minuts,
hauràs d'*empenyar* un ronyó!

Però, vengà va, fem esport i optimistes,
i transformem-nos en ciclistes.

Agafem la bicicleta,
per “nar” de Balàfia a la Bordeta.

Però el carril bici de la nostra ciutat,
és un esport ben arriscat,

ara hi és, ara no hi és, ben bé sembla el riu Guadiana,
amb cotxes mal aparcats, fins i tot els de la Urbana.

Però diable sóc i diable seré,
i orgullós del sofre i el foc sempre estaré.

MOLINET

Ara tot seguit, un molinet de foc farem,
i encendrem les nostres masses, en que tot ho cremarem.

Arrassat tot quedarà, tot i això caldrà esperar,
que llavors noves i fortes, renaixin de les brases.

El que si no vam encendre, la barbacoa per Carnaval,
ni carn, ni xistorra, ni calçots, i els de Protecció Civil, tocant-nos els pebrots.

I és que lo Cirera de protecció, és un “xulo” prepotent,

que amarga la festa a la gent,

i té enveja de la brasa,

però permet als amiguets del Ros,

fer el gos, fer el berro i tirar cohets.

Això sí, tocar els collons, i amargar la festa,

a la Societat Carnavalesca.

I el que també ens toca els ovaris, i n'estem farts,

és veure Lleida, tota plena de radars.

A tot arreu n'hi trobareu, i gestionats per un privat,
serà que com més multes fiquen, ells n'omplen el sac?

Acceptem que no hem de córrer,

“pro” lo vostre és per fer fotre.
Què voleu, prevenir accidents?
o enriquir-vos fins les dents?
I és que diable sóc i diable seré,
i orgullós del sofre i el foc sempre estaré.

FONT

Els Diables amb el foc, ho hem deixat tot ben cremat,
ho hem deixat tot pla i net, que no ho fan ni els de l’Illet.
Ara doncs, és el moment, de *“planta-ho”* tot novament,
plantarem sense transgènics, ni tampoc amb pesticides,
que volem menjar ben sa, les tomates i *“aubergínies”*.

I perquè tot broti ben fort, els Diables fan la font,
una font alta i flamant, per poder mirar endavant.

Qui no mira més enllà, sinó cap a un fosc passat,
són els ministres de Madrid, i també els del clergat.

Sou un rancis i franquistes, això *“s’us”* nota un ou,
totes les vostres polítiques, recorden el trenta-nou.

El ministre de Justícia, té un tic del més masclista,
que no deixa decidir, a les dones escollir.

El seu cos és seu i prou, no cal fer tant enrenou,
els ovaris són tots seus, tu a resar i a portar creus.

I el Wert també sospira, amb la seva puta llei,
que a ell li agradaria, que a les parets de les escoles, hi hagués penjat, la creu i el rei.

I també, ja n'hem parlat, del ministre d'Interior,
que com “ques” de l'Opus Dei,
condecora a la Verge, i critica la gent gay.
El cilici apreta't fort, i a resar sota l'altar,
“quets” un fatxa dels més grossos, encara que siguis català.
I l'església, tota ella, fa pudor de naftalina,
que la “unidad” d'Espanya defensa,
foteu-vos-la amb la vaselina!
I és que diable sóc i diable seré,
i orgullós del sofre i el foc sempre estaré.

CARRETILLADA

És ara un dels moments, més bonics del Ball,
i és que amb la nostra Diablesa, veurem el pit i el tall.
Li veurem aquestes cuixes, amb el fèmur ben marcat,
i no com el del Millet, que ara va i se l'ha trencat.
Aquest sí que és “punyetero”, i també un “campeón”,
que quin dia passa, any empeny,
i arrastrant-se amb la cadira, ell si és pega bona vida.
I parlant de Sanitat, i de cues a diari,
també ens hem de cagar, amb el Consorci Sanitari.
Boi Ruiz, el mutualista, tots sabem quin passat tens,
privatitzes hospitals, i no ens vinguis amb l'invent.
“Pro” que sapiguis i “quet” quedi clar,
què la Sanitat, ha de ser pública i de qualitat.

I és que això de retallar, ja en fa d'anys que ho "nem" veient,
treuen Beques Menjador, i la Llei del Dependent.

Que per molt "quens" ho maquillin,
aquest és un govern de dretes,
ja ens van bé les estelades, "pro" que siguin ben vermelles!

I parlant de retallades, i parlant d'alliberament,
el que volem veure, tots ara,
és aquest nostre monument.

GUAPA!!! MÉS QUE GUAPA!!!!

Li retallarem la faldilla, i que alliberi tot lo pèl,
que la nostra estimada Diablesa, surti a la plaça a ballar,
tots mirem-la amb gran desig, com qui tasta un caramel!

PINYA

I un altre gran moment, ens toca ara,
un moment ben grat i ben gentil,
és veure com faran una pinya,
la Canalla dels Diables, els de la Colla Infantil.

I és que ells són el nou fruit,
que fent pinya ja maduren,
són la saba i l'esperança,
dels nous somnis que perduren.

Amb les masses ben enlaire, i posats en formació,
que les "xispes" i guspises, marquin un futur millor.
Un futur sense racistes, on tothom de tots colors,

pugui jaure on li plagui.

Un futur on sigueu crítics, apagueu televisors,
ajudeu vostres veïns, “cus” farà sentir millor.

Un futur on el menjar, sigui de proximitat,
no transgènics, sí ecològics, amb més gust i qualitat.

Una vida sostenible, on no imperi el capital,
ciutats vives i més verdes, i amb polítics com cal.
Prou xenòfobs i masclistes, passejant impunement,
volem un país més digne, on poder viure lliurement.

I és que diable sóc i diable seré,
i orgullós del sofre i el foc sempre estaré.

DIMONI GROS

Bé, família, això s’acaba,
amb una darrera cremada.

Estem contents “d’haver-us” vist,
un cop més, altra vegada.

Ens agrada que estigueu, defensant nostra cultura,
la cultura popular, “qués” del poble i per al poble.
No patim i no ens importa, que “perqui” no estigui el Ros,
ni el Zaballos, ni la Parra, ni el fatxa del Pau Pintó.

Que aquest ball el fem per vatros,
que contents, volem que esteu,
i és que sou, de veritat, els únics “quens” importeu.

I és que la Festa Major, ha de ser per la ciutat,
una festa popular, sense censures, estimada i de bon grat.

Una festa amb castells, amb sardanes i cap-grossos,
els gegants, la muixeranga, lo Marraco i matinades.

Una festa amb molt de foc, sobretot amb molt de foc,
on espurnes i guspines, il·luminin la foscor.

il·luminin els carrers, i ho deixin ben guarnit,
com el nostre correfocs, el que vam fer ahir a la nit.

I és que ahir vam ser a l'infern, que de petards n'estava ple,
encara que la "*burrocràcia*" moltes traves ens va fer.

Papers, permisos, citacions...collons! que el que volem és cremar!

Ja sabem prou el que ens fem, deixeu-nos d'emprenyar!!!

I si ens toqueu gaire els pebrots, sortireu a aquests versots,
que denúncies no ens espanten, ni a natros ni a l'Arboç.

I és "*quels*" Diables de Lleida som, i ho diem fort,
que portem, els Diables a la sang, i Lleida al nostre cor!

Que als Diables ens va el foc, "*pro*" també ens va molt la festa,
la cervesa, el rom i el vi, sense hora per dormir.

Si ens trobeu a mitjanit, saludeu-nos amb un crit,
abraçades i petons, i pagueu-vos uns porrons.

"*Pro*" primer, amb gran desig,
sortiré a ballar aquí al mig.

Cremarem tot el que ens queda, per davant i per darrera.

Els Diables, també encesos,
cremaran tots els racons,

amb les masses ben enlaire
i sobre el ritme dels tambors.
I ja ho sabem hi ho diem sempre,
que si alguna cosa no us ha agradat,
ha estat lluny de cap mala intenció,
perquè que diable sóc i diable seré,
i orgullós del sofre i el foc sempre estaré.

Salut i Foc!!! Visca la Terra!!!
Diable a la sang, i Lleida al cor!!!
Lleida, 11 de Maig de 2014